

казва. Само ми сочи щръкналите на рамото жили и бялата окървавена кост.

Рибка не съм уловил от тогаз. А това ми беше занаята. Ще напълня кошчето през ноща, ще го грабна рано сутринта и тук — въ града. Прясна риба! Прясна риба! виках и хората я грабят като нафора. Станах говедар на селото да ми поолекне, да позабравя, па и хляба си да вадя. Не помогна. Въ село всички ми се чудят, а и тук често пъти ме закатат, защо не им нося вече. Ех — думам — наситих се. На, и тази сутрин ме питаха: Защо — ти — казват — ни забрави. Забогатя — казват — дяволе и сега парите си съ лихва даваш. Забогатял ли съм — сам си зная. Топа се като свец и никому думица не казвам. Опасно е да се приказва за такъвиз неща. На тебе — друго е: ти си доктор, дано ми помогнеш съ някой цяр, да го забравя това, да се отърва от него, да ми олекне на душата. Тежко ми е; сърцето ми сякаш съ ключ е заключено. Кораб съм иначе, нищо ме не боли, ям си добре, а мъртвея от ден въ ден. Виждаш ме: почернял съм — въглен! . . .

Пациентът млякна като подсъдим, който е казал последната си дума. Докторът го изгледа внимателно и съчувствено. Човекът действително беше слаб и ч рен. Увисналите мустаци му придаваха още по мъче ически вид. Ръба на долната дебела устна потреперваше нервно и едва възпираше дълбоката жалба на смутената съвест, напираша да избухне въ неудържим детски плач — да избухне пред този млад човек, от когото очакваше едно чудно и сигурно спасение.

Вън двама души унесени въ разговор, отдавна чакаха реда си.